

Rồi anh sẽ trở lại?

Anh đã không quên được chị. Một mối tình đầu. Trong bất giác, Lynh dường như hiểu ra. Lẽ ra cô nên nhận ra điều đó từ lâu trong những cái hôn chiều nhạt nhẽo, khô khốc không còn vương chút tình trên môi anh. Lẽ ra cô nên nhận ra điều đó trong những lần ghé qua vội vã rồi dường như mất hút đủ để Lynh biết rằng mình đang đứng ở đoạn nào trên con dốc tình yêu.

Lynh ngồi đó. Vẫn cái quán ấy. Vẫn chiếc ghế ấy. Nó dường như chỉ dành cho cô. Một cô gái có nét lạnh của mùa đông buốt giá, mang theo nụ cười ấm áp của mùa thu êm đềm với đôi mắt như nắng hạ thiêu đốt con người ta mỗi khi nhìn vào.

Lynh vẫn có thói quen đến đây vào mỗi ngày cuối tuần. Nơi góc quán quen thuộc và nhìn xuống phố. Cô thả hồn mình về một nơi xa xăm. Lynh đến đây như một thói quen? Hay ký ức xưa kéo cô về như muốn níu giữ chút gì đó còn sót lại? Vụn vặt. Nát tươm. Vậy mà Lynh vẫn muốn nhặt nhanh những mảnh vỡ đó, cố ghép lại, như những hy vọng cuối cùng để gìn giữ một ký ức đẹp trong cô về anh. Dù đôi lúc cô vẫn nhủ thầm “yêu thương đã vỡ, nhặt lại làm gì cho suốt đôi bàn tay hã Lynh?”. Nhưng cô vẫn lao vào ký ức xưa. Lục lọi. Tìm kiếm. Như một con thiêu thân.

“Thinking about you” chợt vang lên. Norah Jones ru vào lòng cô một nỗi buồn menh mang, chơi vơi. Lynh thả mình trên chiếc ghế sofa. Không gian yên tĩnh trên nền nhạc jazz dập dềnh man mác. Trong những buổi chiều tím đượm buồn, nhạc jazz vẫn thường ru con người ta vào giấc ngủ bình yên, sâu lắng.

Cô nhớ anh! Nỗi nhớ như thắt lại, quặng đau từng hồi mãi không thôi. Ngày ấy, ừ thì là ngày ấy đấy. Lynh và anh vẫn thói quen bên nhau trong góc phòng này, trên chiếc ghế sofa này, ngân nga những điệu jazz quen thuộc. Những khi ấy, cô thường ngả vào vai anh và mơn man trong những những giấc mơ ngây dại. Anh khẽ vuốt những sợi tóc rối vô tình của cô và đặt lên đó một nụ hôn ấm nồng.

Ký ức đẹp thường bị đánh thức bởi thực tại. Thực tại xé nát trái tim yếu đuối, nhỏ từng giọt buồn vương vãi khắp căn phòng. Anh đã xa Lynh. Đường như là mãi mãi. Cô chưa chất nhận ra điều đó vào một chiều Thu buồn. Anh đến gặp cô mang theo cái trống rỗng, xao xác như những cơn gió đầu mùa cuốn lá khô bay xào xạc. Chỉ còn lại trơ trọi trên cây một chiếc lá thu như nụ cười cuối cùng anh dành cho cô.

Anh đến để chào cô. Lần cuối. Anh đã không quên được chị. Một mối tình đầu.

Trong bất giác, Lynh dường như hiểu ra. Lẽ ra cô nên nhận ra điều đó từ lâu trong những cái hôn chiều nhạt nhẽo, khô khốc không còn vương chút tình trên môi anh. Lẽ ra cô nên nhận ra điều đó trong những lần ghé qua vội vã rồi dường như mất hút đủ để Lynh biết rằng mình đang đứng ở đoạn nào trên con dốc tình yêu. Lòng ngổn ngang, tim chết lặng. Lynh ngã khụy xuống. Nước mắt lăn dài, mặn chát.

Cô nghĩ anh đã quên chị, cất chị vào một miền ký ức xa xôi nào đó của riêng anh và anh thực tại dường như đã thuộc về cô. Nhưng cô đã sai. Sai thật rồi Lynh ạ. Khi anh vẫn chưa xóa hẳn hình bóng chị trong tim anh, Lynh đã đến như một cơn gió nhẹ, chỉ thoảng qua nhưng đủ làm tim anh xao xuyến và nhầm tưởng để bắt đầu một tình yêu. Anh đã vội nắm tay cô khi chưa muốn buông bàn tay cũ. Mượn cuộc tình này để quên cuộc tình kia chỉ là sự vá vúi tâm hồn. Anh nhận ra điều đó và chưa xót muốn rời xa cô. Bởi lẽ anh không muốn làm tổn thương cô, một người con gái mỏng manh, yếu đuối trong từng suy nghĩ, đang cần anh chở che trong cuộc đời. Vậy mà, anh vẫn rời xa cô.

Lynh giống như một đứa trẻ khi bị bỏ rơi. Mà trẻ con sẽ không biết níu kéo... Chỉ biết đứng lại và òa khóc nếu bị bỏ rơi...

Trong tiếng nấc cô vẫn kịp hỏi anh:

- Tại sao? Tại sao em không thể thay thế được chị ấy? – Giọng cô ngắt quãng, nấc lên từng hồi.

Anh nghẹn ngào, đau đớn:

- Không đâu Lynh ạ. Em vẫn là em. Vẫn là cô bé ngây ngô, vô tư và hồn

nhiên lắm khi chập chững bước vào tình yêu. Em không là ai khác cả. Càng không thể là Lam. Ngốc ạ!

Giọng Lynh bắt đầu khàn đục:

- Vậy tại sao anh không thể yêu em? Như đã từng yêu với chị ấy? Hả anh?

Trái tim anh như có hàng trăm nhát dao đâm, xé vào lòng anh những vết cắt đau nhói:

- Em là một cô gái tốt Lynh à! Anh không thể vì cô ấy mà làm em tổn thương thêm nữa. Anh không thể.

- Nhưng.....

- Thôi Lynh à! Quên anh đi, một người không tốt. Rồi em sẽ gặp một người tốt hơn anh. Sẽ yêu em nhiều hơn anh. Sẽ không làm em khóc nữa.

Anh đau đớn, xót xa ôm cô vào lòng: “Sẽ rất khó, nhưng hãy quên anh đi, quên một người đàn ông đã làm em đau. Anh mong rằng những kỷ niệm đẹp đã qua sẽ mãi trong trái tim của hai chúng ta, như một ký ức đẹp về một cuộc tình chưa trọn vẹn. Hứa với anh, em sẽ không khóc, sẽ sống tốt khi không có anh bên cạnh, em nhé!”

Lynh im lặng và dĩ nhiên cô hiểu. Cô để anh ra đi. Anh nhìn cô, như sợ cô khóc thêm lần nữa, anh nói vội “Anh sẽ không quên em đâu, cô bé ạ! Hãy cho anh thời gian. Anh sẽ đến một nơi hoàn toàn vắng bóng em và Lam. Anh muốn biết thật sự mình cần ai và không quên được ai? Khi câu trả lời được giải đáp, anh sẽ trở về và nói với em điều đó. Tạm biệt em, tình yêu!” Cô chết lặng nhìn bóng anh khuất dần...

Kể từ ngày anh đi, cô vẫn một mình đến quán café xưa. Đợi anh trong miền nhớ thương và hy vọng.

Hôm nay, vẫn không khí của buổi chia ly, vẫn bản nhạc jazz cũ rích, đập dềnh lên xuống như chính tâm hồn Lynh lúc này. Lynh thả hồn mình vào bài hát và ngả người trên chiếc ghế sofa quen thuộc, một cảm giác như tựa vào vai anh ngày ấy. Lynh khẽ nhắm mắt. Một nụ hôn đặt lên mái tóc cô. Nhẹ

nhàng lắm, ấm áp lắm, êm dịu lắm! Giống nụ hôn của anh ngày ấy. Giống lắm. Lynh ngỡ mình đang mơ và không muốn bước ra khỏi giấc mơ đó.

Bất giác, Lynh chợt giật mình, vụt dậy và tròn xoe đôi mắt đăm đăm nhìn người đối diện mình. Là anh ư? Không phải đâu. Lẽ nào mình đang mơ. Anh cười, nụ cười không lẫn vào đâu được, nụ cười ngày nào đã làm cô chết mê chết mệt ngay cái nhìn đầu tiên. Lynh đánh thùm thụp vào người anh như nũng nịu, như đánh vào người anh những tủi hờn thời gian qua anh có hiểu? Anh ngăn những hờn tủi của cô bằng một nụ hôn nồng nàn, say đắm, không còn vụng dại như ngày xưa ấy.

Không ai muốn chết cả. Ngay cả những người muốn lên thiên đường cũng không muốn chết để được ở đó.

Cái chết là đích đến mà tất cả chúng ta đều phải trải qua. Chưa ai thoát được nó. Nhưng tự cái chết nó là như thế, bởi cái chết đơn giản là phát minh tuyệt vời nhất của ‘Sự sống’. Nó là chất xúc tác thay đổi cuộc sống. Nó loại bỏ người già để tạo đường cho lớp trẻ. Bây giờ bạn có thể còn trẻ, nhưng ngày nào đó không lâu, tự bạn sẽ trở thành người già và bị loại bỏ.

Thật tiếc khi phải nói ra điều trớ trêu đó nhưng đó là sự thật”.

Steve Jobs - Đại học Stanford, tháng 6 năm 2005